

จดหมายจากเทศ์

ฉบับพิเศษที่ 270

จดหมาย 2011

จดหมายจากซิติ



เมื่อเราตัดสินใจพร้อมกับผู้
ที่รับผิดชอบงานอภิบาล
เยาวชนในประเทศซีลีว่า
การประชุมเยาวชน
นานาชาติครั้งที่สองใน
ลาตินอเมริกาจะทำการที่
ซานติเอโกระหว่างวันที่ 8-

12 ธันวาคม 2010 โดยไม่ได้คาดคิดมาก่อนเลยว่าปี 2010 จะกลายเป็นปีแห่งความทุกข์ยาก
พอๆ กับเป็นปีแห่งความปิติยินดีสำหรับชาวซีลี ในการประชุมเตรียมงานกับเยาวชนตลอด
ปีได้บรรดาของเราได้มีส่วนร่วมทั้งสองเรื่องนี้

ขณะที่ชาวซีลีและประเทศอื่นๆ ในลาตินอเมริกาได้ร่วมกันฉลองวันครบรอบสองร้อย
ปีแห่งการกำเนิดของสาธารณรัฐ ความผวนแปรอย่างรุนแรงของแผ่นดินและมหาสมุทร
ก็นำทุกขเวทนาการอย่างใหญ่หลวงมาสู่พวกเขาด้วยในเวลาเดียวกัน

เหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ส่งผลถึงคนยากจนมากที่สุด แต่
ความช่วยเหลือมากมายได้หลั่งไหลไปช่วยพวกเขาเสมือนพวกเขาเป็นครอบครัวเดียวกัน
เยาวชนซีลีจำนวนมากออกไปช่วยเหลือคนที่ไม่มีบ้านและไม่มืงงานทำ พวกเขาทุ่มเทเวลา
และแรงงานเพื่อสร้างกระต๊อบไม้เล็กๆ หลายหลังเพื่อเป็นบ้านพักชั่วคราวให้แก่พวกเขา

ในปีเดียวกันนั้นเอง ประชาชนชนเผ่าต่างๆ ของซีลี เป็นต้นชนเผ่ามาปูเช่ ได้ออกมา
ประท้วงขออาหาร เพื่อบอกถึงความทุกข์ยาก ความหิวโหยและความต้องการของเขาเมื่อเขา
ถูกละเลย

หลังจากนั้นกรรมการเหมืองแร่ 33 คนที่ถูกฝังอยู่ใต้ดินถูกนำกลับขึ้นมาอย่างปลอดภัย
ก่อให้เกิดความปิติยินดีมายังประชาชนร่วมชาติ

ช่วงต้นเดือนธันวาคม การประชุมเยาวชนนานาชาติได้ทำให้เยาวชนหลายพันคนที่ไม่
แต่เยาวชนซีลี เป็นเยาวชนจากประเทศในทวีปต่างๆ ได้มาพบปะแบ่งปันความสุข ความยินดี
ความทุกข์โศก และสิ่งที่ทำท้าวร่วมกัน และเพื่อที่จะทำงานร่วมกันในการที่จะทำให้โลกมี
ความเป็นมนุษย์เพิ่มขึ้น

เรามีความยินดีที่ได้ต้อนรับเยาวชนชาวเสติบงคนที่มาร่วมประชุมครั้งนี้ การมาของ
พวกเขาทำให้เราหววนรำลึกถึงความทุกข์เวทนาการที่เกิดจากแผ่นดินไหวเมื่อเดือนมกราคม
2010 ซึ่งได้นำหายนะมาสู่ประเทศของพวกเขา บาดแผลเหล่านั้นยังไม่ได้รับการเยียวยา หาก
สถานการณ์การเมืองและสังคมในประเทศนั้นเอื้ออำนวย ในช่วงระหว่างการประชุมที่ซานติ
เอโกและการประชุมเยาวชนยุโรปที่เมืองรอตเตอร์ดัม (ปลายเดือนธันวาคม 2010) การไป
เยือนเสติจะช่วยให้เรามีโอกาสแสดงความเอื้ออาทรจากเยาวชนทวีปต่างๆ พร้อมขอคำ
ภาวนาจากพวกเขาเพื่อช่วยให้ผู้ประสบภัยสามารถมีชีวิตอยู่ได้ท่ามกลางความทุกข์ยากต่างๆ
เหล่านั้น

ตลอดปีหน้านี้ เราจะอธิษฐานภาวนาร่วมกับพวกเขาอย่างต่อเนื่องต่อไป :

“ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นความหวังของลูก พวกลูกขอบพระคุณเสติไว้ในวันอ้อมพระ
หัตถ์ของพระองค์ พวกลูกรู้สึกท้อแท้ในความทุกข์ทรมานอันเหลือเชื่อของผู้บริสุทธิ์ พวก
ลูกจึงร่ำร้องวิงวอนพระองค์โปรดคลมบันดาลใจให้มีผู้ส่งสิ่งของที่จำเป็นไปช่วยเหลือพวกเขา
พวกลูกทราบถึงความเชื่ออันลึกซึ้งของประชาชนเสติ โปรดประทานความช่วยเหลือให้กับ
ผู้ที่ทุกข์ยากเดือดร้อน โปรดประทานความเข้มแข็งแก่ผู้ที่กำลังท้อแท้ โปรดบรรเทาใจแก่ผู้ที่
โศกเศร้าเพราะการจากไปคนในครอบครัวและญาติมิตร และ โปรดประทานพระจิตแห่ง
ความบรรเทาของพระองค์มายังประชากรที่ได้รับภัยพิบัตินับอย่างมหาศาลและที่พวกลูกรัก
อย่างลึกซึ้งเหล่านั้นด้วยเถอญ

ความชื่นชมยินดี

หัวใจที่เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี คือ ชีวิตของพวกเขาเอง จงเอา
ความโศกเศร้าไว้เบื้องหลังเถิด¹ เป็นคำเรียกร้องของผู้มีความ
เชื่อคนหนึ่งที่ได้ดำเนินชีวิตต่อหน้าพระคริสตเจ้า ช่างมีความหมาย
ต่อเราในปัจจุบันด้วยเช่นกัน

เราตกอยู่ในการทดลอง และชีวิตก็เต็มไปด้วยความ
ทุกข์ยาก บางครั้งต้องทนทุกข์เป็นเวลานาน อย่างไรก็ตามเราก็
ยังคงเพียรพยายามที่จะพบกับความร่าเริงยินดีในชีวิตอีกครั้ง
หนึ่ง²

แล้วความชื่นชมยินดีนี้มาจากที่ไหนเล่า?

มาจากความพบปะเพื่อนเก่าที่ได้คาดหมาย หรือ จาก
ผลงานสร้างของจิตรกร หรือ จากความมั่งคั่งของธรรมชาติ

ความรักแสดงให้เห็นความสุขในส่วนลึกของจิตวิญญาณ
ที่ละเอียดที่ละน้อย³

จากนั้นก็ให้เราให้เลือกอย่างมีสติคือเลือกที่จะมีความชื่นชม
ยินดี

1 ดุซีแอช 30: 22-23 คริสตชนในศตวรรษที่สอง เซอร์มันส์ได้บันทึกไว้เช่นเดียวกันว่า
“จงไซโย โห่ร้อง...ทุกคนที่ปรารถนาจะใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้าจงขับไล่ความเศร้าโศก
ออกไปจากเจ้าเถิด, แล้วจงให้ความร่าเริงยินดีเข้ามาแทนที่”

2 อะไรทำให้ชีวิตมนุษย์ได้รับการเติมเต็มที่ใช้ความกล้ากระทำที่นำดินแดน แต่เป็น
ความปิติยินดีที่เรียบง่าย ซึ่งสัมผัสส่วนลึกของหัวใจมนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์และเติมไปด้วย
ความทุกข์ยาก

3 อาเล็กซานเดอร์ ชมแมน นักทฤษฎีจิตวิทยาได้อธิบาย ได้เขียนในนิตยสาร ของท่าน
(1921-1983) ว่า “จงชื่นชมยินดีกับสิ่งที่แม้จะจับต้องไม่ได้” กิจชื่นชมยินดีเกิด เพราะ
นั่นเป็นความชื่นชมยินดีในการประทับอยู่ของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้สำแดงให้เห็นใน
หัวใจของเรา และประสบการณ์ของการเห็นอย่างใกล้ชิดนี้ (ซึ่งไม่มีวันสูญหายไปไหน
เพราะมัน ได้กลายเป็นสิ่งที่อยู่ในที่ลึกแล้วแห่งดวงใจ) จะเป็นตัวกำหนดความนึกคิดและ
วิถีที่สนับแห่งชีวิตของเรา”

บางครั้งคนที่ทุกข์เพราะความจนยากและถูกกีดกันยังคงมีความชื่นชมยินดีในชีวิตได้เช่นกัน และความท้อแท้ก็ไม่อาจขวางกั้นความชื่นชมยินดีได้⁴

เมื่อพระคัมภีร์เชื้อเชิญให้ชื่นชมยินดีครั้งแล้วครั้งเล่าก็ได้บ่งบอกถึงต้นกำเนิดของความชื่นชมยินดีด้วย ความชื่นชมยินดีนี้ไม่ได้เกิดหลังจากผ่านเหตุการณ์ต่างๆ ไปแล้ว แต่เกิดขึ้นจากความไว้วางใจในพระเจ้า “จงชื่นชมยินดีในพระเจ้าเสมอเถิด ขออย่าอีกครั้ง จงชื่นชมยินดีเถิด... พระเจ้าอยู่ใกล้ๆ เราแล้ว”⁵

พระคริสต์เจ้ามิได้เสด็จมายังโลกเพื่อตั้งศาสนาใหม่แล้วไปแข่งขันกับศาสนาอื่นๆ แต่ในพระองค์พระเจ้ารับสภาพอันจำกัดของมนุษย์เพื่อให้มนุษย์ทุกคนรู้ว่าพระเจ้าทรงรักพวกเขาด้วยความรักนิรันดรเพื่อพวกเขาจะได้พบกับความชื่นชมยินดีที่ได้สนิทสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า เมื่อเราเชื่อในพระองค์ดวงตาของเราจะมองเห็นเพื่อนมนุษย์มากขึ้น เช่น เห็นถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูก เห็นถึงการอุทิศตนเองเพื่อดูแลผู้ป่วย.... การปฏิบัติเมตตากิจเหล่านี้พระคริสต์ทรงประทับอยู่ที่นั่นด้วยซึ่งบางครั้งไม่มีใครจำพระองค์ได้⁶

พระคริสต์ทรงฟื้นฟูความเป็นมนุษย์อย่างถอนรากถอนโคนอันดับแรกพระองค์ทรงดำเนินชีวิตใหม่ด้วยพระองค์เองและทรงพยายามซื้อสัตย์ในการกระทำเช่นนั้น คือก่อนที่พระองค์จะถูกจับ ทรงบิขนมปัง และตรัสถ้อยคำอันล้ำลึกว่า “นี่คือกายของเราที่มอบแก่พวกท่าน”⁷ ไซแล้ว พระองค์คือ “พระวจนาตถ์ผู้มารับธรรมชาติมนุษย์”⁸ พระองค์เปลี่ยนความตายอันไร้ความชอบธรรมเป็นของขวัญแห่งชีวิตของพระองค์ เมื่อเสด็จกลับฟื้นคืนพระชนม์แล้วพระองค์ทรงเป่าลมปราณเหนือบรรดาสาวกเพื่อประทานพระจิตเจ้าผู้ทรงเป็นชีวิตของพระเจ้า⁹

4 หลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้ายังคงคิดถึงผู้คนที่ข้าพเจ้าเคยพบที่เขตประเทศที่ข้าพเจ้าเคยไปเยือนพร้อมกับบราเดอร์โรเจอร์ ภายใต้ประเทศที่สวยงามนั้นประชาชนกลับอยู่อย่างแร้นแค้น ข้าพเจ้าไม่อาจลืมคุณแม่หลายคนที่ไม่รู้ว่าพุงนี้เข้าและตลอดวันจะเอาอะไรมาให้ลูกกิน แต่สำหรับชาวเสฉวนส่วนใหญ่แม่พวกเขาจะได้รับกบที่บิขจากแผ่นดินออลเมื่อเดือนมกราคม 2010 ที่ผ่านมาก็ไม่สามารถที่จะทำให้พวกเขาขาดความไว้วางใจในพระเจ้าได้

5 ฟิลิปปี 4: 4-5.

6 คู่มัทธีว 25: 35-40.

7 ลูกา 22:19.

8 ยอห์น 1:14.

9 ยอห์น 20:22.

10 คุณพ่อบาสซิล กอนดิกาเกิส อธิการเจ้าคณะอารามฤาษีแห่งภูเขาออสได้แสดงความรู้สึกด้วยภาษากวีที่น่าอัศจรรย์ไว้ว่า “อาศัยแบบฉบับและความช่วยเหลือของพระนางมารีย์พรหมจารี ผู้เปี่ยมด้วยดวงจิตแห่งสันติที่ใสบริสุทธิ์และเปิดรับน้ำพระทัยแห่งความรักของพระเจ้า จึงทำให้พระนางกลายเป็นพระมารดาของพระเจ้าโดยพระพรหมทาน และทรงตั้งครภีให้กำเนิดองค์แห่งความชื่นชมยินดีที่เกิดมาเพื่อรับความตายที่ยากเกินกว่าจะเข้าใจ 11 ก่อนรับพระมานพระเยซูเจ้าตรัสกับศิษย์ว่า “ท่านทั้งหลายก็เช่นกัน บัดนี้ท่านมีความทุกข์แต่เราจะไม่เห็นท่านอีก และใจของท่านจะยินดี ไม่มีใครนำความยินดีไปจากท่านได้” (ยอห์น 16:22)

พระจิตเจ้าทรงทำให้เราชื่นชมยินดีในการฟื้นคืนพระชนม์ชีพของพระคริสต์อย่างลึกซึ้งในตัวตนของเรา นี่ไม่ใช่เป็นการทำให้ทุกสิ่งดูง่ายขึ้นเท่านั้น เมื่อเราต้องเผชิญหน้ากับเรื่องท้าทายความพยายามจะช่วยจุดประกายให้เกิดความชื่นชมยินดีขึ้นอีกครั้ง และแม้แต่ขณะที่กำลังถูกทดลองความชื่นชมยินดีก็จะเหมือนถ้ำถ้ำที่คุโชนแม้จะถูกกลบไว้ได้ก็เข้าอย่างมิดชิด¹⁰ แม้กระทั่งขณะอธิษฐานภาวนาสรรเสริญพระเจ้า เราก็ยอมให้ความชื่นชมยินดีนี้พุ่งขึ้นภายในและกระจ่างชัดขึ้นอีกครั้ง¹¹

ความรักเมตตา

การเลือกความชื่นชมยินดี ไม่ได้หมายถึงการวิ่งหนีปัญหาชีวิตแต่คือการเผชิญหน้ากับความจริงและความทุกข์ยากต่างๆ

การเลือกความชื่นชมยินดีไม่ได้แยกเราออกจากความห่วงใยเพื่อนมนุษย์แต่กลับช่วยทำให้เราเปี่ยมล้นด้วยความเห็นอกเห็นใจอย่างไร้ขีดจำกัด

การลืมนิยามของความชื่นชมยินดีของพระเจ้าแม้จะมลายหายไปอย่างรวดเร็วแต่ก็ได้ช่วยให้เราหวนกลับไปสู่ความเป็นพี่น้องเป็นหนึ่งเดียวกัน ส่วนการนิยามอยู่โดยลำพังที่ดูเหมือนเป็นวิถีแห่งความสุขนั้นกลับกลายเป็นสิ่งหลอกลวง¹²

การดำเนินชีวิตเป็นประจักษ์พยานถึงความเป็นพี่น้องเป็นหนึ่งเดียวกันนี้เรียกร้องความกล้าหาญกระแสด องค์พระจิตเจ้าจะช่วยให้เราเห็นหนทางที่จะทำให้เราใกล้ชิดกับผู้ที่กำลังเดือดร้อนเพื่อฟังพวกเขาและเกิดความเมตตาสงสารพวกเขาที่ต้องเผชิญกับสภาพความแร้นแค้นและความทุกข์ร้อนต่างๆ¹³

12 มาร์ติน บูเบอร์นักปรัชญาชาวอิว (1878-1965) ได้บันทึกไว้ว่า “พระเจ้าพบฉันด้วยพระพรหมทาน—ไม่ใช่พบด้วยการแสวงหา แต่ด้วยวาจาอันเรียบง่ายของฉันที่พูดบอกพระองค์ถึงความต้องการในตัวตนของฉัน โดยอาศัยความสัมพันธ์กับพระองค์ทำให้ฉันกลายเป็นตัวฉัน ที่ปราศจากความกลัว การดำเนินชีวิตที่แท้จริงคือการที่ได้พบปะกับพระองค์”

13 นักบุญอัลเบิร์ต ฮูร์ตาโด (1901 – 1952) ผู้ซึ่งได้รับการสถาปนาเป็นนักบุญแห่งชิลี โดยสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 เมื่อปี 2005 เป็นพระสงฆ์คณะเยซุอิต ที่ชาวชิลีศรัทธามากเนื่องจากท่านได้อุทิศชีวิตทั้งหมดเพื่อคนยากจน ท่านได้ริเริ่มงานด้วยการจัดตั้ง “บ้านของพระคริสต์” ขึ้นเพื่อช่วยเหลือคนไร้ที่อยู่อาศัย เด็ก สตรีและคนที่กำลังตกทุกข์หรืออยู่ในเหตุการณ์ที่ยากลำบาก แนวความคิดหลักในการทำงานตลอดชีวิตของท่านคือถามคำถามว่า “ถ้าพระคริสต์เป็นฉัน พระองค์จะทำสิ่งใดในบ้านหลังนี้?” ในปี ค.ศ. 1947 ท่านได้บันทึกเกี่ยวกับผู้คนที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ท่านดูแลไว้ว่า “สิ่งแรกที่ต้องทำก่อนอื่นหมดคือ รักพวกเขา...รักพวกเขาให้มากจนไม่อาจทนเห็นเขาทุกข์ทรมานได้... งานของข้าพเจ้าไม่อาจจำกัดอยู่แค่ปลอบใจพวกเขาด้วยคำพูดหวานๆ แล้วปล่อยให้พวกเขาทุกข์ทรมานต่อไปขณะที่ข้าพเจ้ากินอิ่มมีทุกอย่างเพียงพอร่ม ความทุกข์ทรมานของพวกเขาทำให้ข้าพเจ้าเจ็บปวดหัวใจ... ข้าพเจ้ารักพวกเขาเพื่อช่วยให้พวกเขายังมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ เพื่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของพวกเขาอยู่กับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะเปิดความคิดและจิตใจและไม่ไปอยู่ที่ข้างถนนอีก ถ้าเรารักพวกเขา เราก็คงรู้ว่าเราต้องทำอะไรบ้างเพื่อพวกเขา พวกเขาจะตอบรับเราหรือไม่? “แน่นอน เป็นบางส่วน... และอะไรก็ตามที่กระทำด้วยความรักจะไม่วินาศสูญเปล่า”

หนทางแห่งความสุขตามแนวทางของพระเจ้าอยู่ที่การทำตัวเราเองให้เป็นของขวัญวันแล้ววันเล่า ทำอย่างซื่อๆ ก็จะทำให้ผู้อื่นเห็นถึงความรักของพระเจ้าได้

ชุมชนของเรา วัดและกลุ่มเยาวชนของเรา ควรเป็นสถานที่แห่งความใจดีแท้จริงและเป็นทีไว้นื้อเชื่อใจได้ เป็นสถานที่ที่ให้การต้อนรับซึ่งกันและกัน เป็นสถานที่ที่สามารถพบความเข้าใจ เข้าใจและให้การช่วยเหลือผู้อื่น เป็นสถานที่ให้ความเอาใจใส่ดูแลผู้ที่อ่อนแอมากที่สุด ซึ่งไม่ใช่ผู้คนในกลุ่มของเราแต่เป็นคนที่ยากจนกว่าเรา

เครื่องหมายแห่งกาลเวลาประการหนึ่งในยุคของเรา คือ น้ำใจแสนกว้างของผู้คนจำนวนมากที่ขอให้ช่วยเหลือผู้ประสบภัยธรรมชาติ เราจะให้น้ำใจกว้างแบบนี้เป็นตัวขับเคลื่อนในสังคมของเรา และแม้แต่ในชีวิตของเราได้อย่างไรบ้าง? ¹⁴

แน่นอน วัดก็คือความจำเป็นเร่งด่วนในสถานการณ์ฉุกเฉิน แต่เท่านั้นยังไม่เพียงพอเพราะสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคือการคืนความยุติธรรมให้ผู้ที่สิ้นเนื้อประดาตัวด้วย ¹⁵

คริสตชนในลาตินอเมริกาได้เตือนเราให้รู้ว่า การสู้เพื่อต่อต้านความยากจนนั้นเป็นการต่อสู้เพื่อความยุติธรรม อันเป็นความยุติธรรมในความสัมพันธ์ระดับสากล ไม่ใช่แค่การให้ความช่วยเหลือ ¹⁶

เราต้องเรียนรู้ที่จะเอาชนะความกลัว เราทุกคนต่างคุ้นเคยกับสิ่งนั้นที่สะท้อนถึงการปกป้องตัวเองอันได้แก่ ความต้องการที่จะให้ตนปลอดภัยไว้ก่อนแม้จะต้องไปกระทบผลประโยชน์ของผู้อื่น และทุกวันนี้ปรากฏการณ์นี้จะเพิ่มทวีคูณขึ้นขณะที่ความรู้สึกลัวว่าจะไม่ปลอดภัยมีมากขึ้น แล้วอะไรเล่าที่จะช่วยปกป้องเราให้พ้นจากการยอมพ่ายแพ้ต่อความกลัว? ไม่ใช่การเข้าถึงผู้อื่นแม้ว่าผู้อื่นนั้นอาจจะเป็นภัยแก่เราหรือ?

การอพยพย้ายถิ่นก็เป็นเครื่องหมายแห่งกาลเวลาในยุคของเราอีกประการหนึ่ง ที่บางครั้งถูกเข้าใจว่าเป็นอันตราย แต่มันเป็นความจริงที่เกิดขึ้นและกำลังเปลี่ยนแปลงโฉมของอนาคต ¹⁷

เครื่องหมายแห่งกาลเวลาอีกประการหนึ่งในยุคของเรา คือ ความยากจนที่เพิ่มมากขึ้นในประเทศที่ร่ำรวย ซึ่งความไม่มั่นคง

¹⁴ ตอนที่พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 เสด็จเยือนประเทศอังกฤษของวอชิงตัน ดี.ซี. ได้เห็นเป็นประจักษ์พยานถึงทรัพยากรมหาศาลที่รัฐบาลของประเทศต่างๆ สามารถนำไปสู่สถาบันการเงินที่ถือว่า ‘ใหญ่โตเกินกว่าที่จะปล่อยให้ล้ม’ แน่ใจว่า การพัฒนามนุษย์ที่ครบในโลกลี้ภัยมีความสำคัญที่ไม่หย่อนไปกว่ากัน และนี่เป็นการทำธุรกิจอันสุจริตที่จะต้องได้รับความสนใจจากโลก ซึ่งเป็นเรื่องจริงว่า ‘มันใหญ่เกินกว่าที่จะปล่อยให้ล้มเหลวได้’

¹⁵ มันไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติของท่านที่ท่านแจกจ่ายให้คนจน ท่านเพียงแต่คืนสิ่งที่ป็นของพวกเขา เพราะว่ามันเพียงแต่เก็บเอาให้เป็นของตนเองสิ่งที่ถูกมอบให้กับทุกคนเพื่อที่ทุกคนจะได้ใช้ โลกเป็นของทุกคน ไม่ใช่สำหรับคนรวยเท่านั้น แต่มันถูกเขม็อบจากบางคนอันเป็นผลให้เกิดความเคียดแค้นสำหรับผู้อื่น ดังนั้น การแสดงมตาดจึงเท่ากับท่านกำลังคืนหนี้ของท่าน” (อัมโบรสแห่งมิลาน ศตวรรษที่ 4)

ทางเศรษฐกิจคือสาเหตุหลักของปัญหาการถูกทอดทิ้งและการถูกทำให้ไร้ตัวตน

การสะสมเข้าของเงินทองที่มากเกินไป คือการฆ่าความสุข ความชื่นชมยินดี และเป็นกับดักของความอิจฉาริษยา แต่ความสุขจะเกิดขึ้นเมื่อเลือกทำสิ่งที่ตรงข้ามกัน คือการเลือกวิถีชีวิตที่เรียบง่าย ทำงานอย่างไม่หวังผลประโยชน์เป็นที่ตั้ง แต่ทำเพื่อให้เกิดคุณค่าและความหมายกับชีวิต แบ่งปันให้แก่ผู้อื่น และทุกคนสามารถร่วมกันสร้างสรรค์อนาคตที่เต็มไปด้วยความสงบสันติได้ พระเป็นเจ้ามิได้ทรงประทานความฉลาดกลัว แต่ทรงประทานความรักและความเข้มแข็งให้แก่เรา ¹⁸

การให้อภัย

พระวรสารส่งเสริมเราก้าวให้ไกลออกไปอีก: ความยุติธรรมต้องนำไปสู่การให้อภัย และสังคมมนุษย์ไม่อาจดำรงอยู่ได้หากปราศจากการให้อภัย หลายส่วนของโลกกำลังเจ็บปวดอย่างมากกับประวัติศาสตร์ ดังนั้น พวกเรา จึงกล้าทำให้ประวัติศาสตร์อันเจ็บปวดเหล่านั้นสิ้นสุดลงเท่าที่เราสามารถทำได้ในเวลานี้ เพื่อให้หนทางแห่งสันติสุขเกิดขึ้นได้ในอนาคต เราต้องเตรียมจิตใจของเราแต่พระเจ้าอย่างเต็มกำลังความสามารถ

ความเชื่อในการให้อภัยของพระเจ้ามิได้หมายความว่าความถึงการลืมสิ่งที่ทำผิด สาระสำคัญแห่งการให้อภัยคือการไม่นำมาใช้เพื่อที่จะมองข้ามความอยุติธรรม ตรงกันข้าม ความเชื่อในการให้อภัยทำให้เรามีเสรีมากขึ้นที่จะยอมรับความผิดพลาดของเราเอง รวมถึงความผิดและความอยุติธรรมทั้งหลายรอบตัวเราและในโลกด้วย ซึ่งขึ้นอยู่กับตัวเราที่จะทำทุกสิ่งที่สามารถทำให้กลับดีขึ้นมาใหม่ได้ บนหนทางที่ยากลำบากนี้เราจะพบกับแรงสนับสนุนที่สำคัญ คือ ในสายสัมพันธ์แห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระศาสนจักรนั้นพระเจ้าทรงประทานอภัยให้เราอีกครั้ง

¹⁶ ในเอกสารสรุปการประชุมที่เมืองอาปารีตา (พฤษภาคม 2007) พระศาสนจักรคาทอลิกแห่งลาตินอเมริกาบันทึกว่า “การทำงานเพื่อความดีส่วนรวมหมายถึงการส่งเสริมกฎระเบียบที่ชอบธรรมแห่งเศรษฐกิจ การเงินและการค้าระดับโลก มันเป็นเรื่องคอขาดบาดตายว่า ภาระหนี้สินต่างชาติจะต้องถูกยกเลิกไปเพื่อที่จะส่งเสริมการลงทุนในการพัฒนาประเทศและสังคม ควรออกกฎระเบียบโลกเพื่อปกป้องและควบคุมการเคลื่อนย้ายเงินทุน ส่งเสริมการค้าที่เท่าเทียมกัน ลดขั้นตอนการปกป้องผลประโยชน์ฝ่ายคนของผู้ที่มีอำนาจ ประกันราคาที่เหมาะสมสำหรับสินค้าวัตถุดิบที่ผลิตจากประเทศยากจน รวมถึงมีกฎระเบียบชอบธรรมในการกระจายการลงทุนและการให้บริการด้วย”

¹⁷ แน่ใจว่าการอพยพย้ายถิ่นของมนุษย์ต้องมีกฎระเบียบบังคับ ไม่ใช่เพราะความกลัวต่อคนต่างชาติ แต่เพราะความห่วงใยในความเป็นมนุษย์ที่ครบของพวกเรา สำหรับผู้อพยพย้ายถิ่นนั้นการมีบ้านพักอาศัย การทำงาน และการเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอันดับแรก สำหรับประเทศเจ้าบ้านการให้สิทธิต้องคดเน้นควบคู่ไปกับหน้าที่ที่สมเหตุสมผล ในบริบทนี้คริสตชนมีกฎเรียกร้องให้ต้องแสดงด้วยชีวิตว่า การกลังคนต่างชาติในฐานะที่เป็นคนต่างชาติไม่มีความชอบธรรมดอกหรือ? การสร้างความรู้จักมักคุ้นและการรู้จักซึ่งกันและกันอาจเป็นก้าวแรกในการเอาชนะความกลัวที่เกิดจากความไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์

¹⁸ 2 ทิโมธี 1:7.

มนุษย์ทุกคนต้องการรับการอภัยเท่าๆ กับต้องการอาหารประจำวัน¹⁹ ซึ่งพระเป็นเจ้าทรงประทานให้แก่เราเสมออย่างไม่มีเงื่อนไข “พระองค์ประทานอภัยความผิดทั้งหลายของท่าน”²⁰ การแบมือออกเพื่อวิงวอนภาวนาเป็นท่าทางที่เรียบง่ายที่แสดงว่าเราปรารถนารับการให้อภัยนั้น

ขณะที่เราสวดบทข้าแต่พระบิดา: “โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น...” พระเป็นเจ้าทรงประทานอภัยแก่เราแล้ว นี่ไม่ใช่ถ้อยคำที่ว่างเปล่า เพราะบางครั้งก็เกิดขึ้นขณะที่เราภาวนาถึงตอนนี้ตามที่พระองค์ทรงสอนเรามา จากนั้นเราก็พร้อมที่จะให้อภัยผู้อื่นเป็นการตอบแทน ไม่ใช่แข่งผู้อื่นอย่างไม่รู้จักรู้สิ้นเมื่อเขาทำผิดต่อเรา

พระคริสตเจ้าทรงจำแนกระหว่างบุคคลกับความผิดที่กระทำจนกระทั่งลมหายใจเฮือกสุดท้ายบนไม้กางเขนพระองค์ไม่ยอมที่จะสาปแช่งผู้ใดทั้งสิ้น และแทนที่จะทำให้ความผิดบาปของพระองค์กลับรับความผิดไว้เองทั้งหมด

มีบางกรณีที่เราไม่อาจที่จะให้อภัยได้ แผลมันลึกเกินไป เราจึงควรจำไว้ว่า การให้อภัยของพระเจ้าไม่เคยพลาดผู้ใดเลย สำหรับเรามีเพียงบางครั้งเท่านั้นที่เราทำได้ ความปรารถนาที่จะให้อภัยเป็นการเริ่มต้นขั้นแรกแล้ว แม้ความปรารถนาดังกล่าวจะอยู่ในเมฆหมอกของความขมขื่น

19 ชูซาน เด ตีเอดริช (1891-1981) นักเทวศาสตร์โปรเตสแตนต์คนที่ไคเซเป็คใหม่ฯ สนับสนุนบราเดอร์โรเจอร์และบราเดอร์ซูดแรกๆ ให้สิ่งที่จะอุทิศตนตลอดชีวิตให้กับชุมชน ท่านเขียนไว้ว่า “คริสตชนคือคนที่ดำเนินชีวิตในการให้อภัย เขารู้ว่าทุกวันเขาทำผิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า แล้วกลับคืนดีกับพระเจ้าทุกวัน อีกทั้งทราบด้วยความเชื่อมั่นว่าพระเจ้าจะเป็นผู้ที่กล่าวคำสุดท้ายในชีวิตของเขา พระคริสตเจ้าเป็นผู้ดูแลชีวิตเขา รับผิดชอบแทนเขาต่อพระพักตร์พระบิดา เขาไม่ต่อสู้แต่เพียงลำพัง พระผู้ซึ่งเขามอบชีวิตให้จะไม่วันทอดทิ้งเขาไป การรับรองของพระองค์มีรากฐานไม่ใช่แค่กับสิ่งที่เขาเป็นเท่านั้น แต่ตั้งอยู่บนสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น ตั้งอยู่บนความซื่อสัตย์และความรักของพระเจ้าที่ทรงเผยออกมาในองค์พระเยซูคริสตเจ้า นี่ก็คือเหตุผลที่ความเจริญก้าวหน้าของเขาไม่ได้ทำให้เขาเป็นคนที่คบคิด และความพ่ายแพ้ของเขาไม่ได้ทำให้เขาอึดอัดแค้นใจ เขาจะลุกขึ้นใหม่เสมอ เพราะเขาไม่ได้เป็นของตนเอง เขาเป็นของผู้อื่น”

20 บทเพลงสดุดีที่ 103: 3 คือเพลงสดุดีที่ขบข้องเกี่ยวกับการอภัยของพระเจ้า ประกาศอภัยในสิ่งที่ประวัติศาสตร์มีความสงบเดือนประเทศชาติว่าพระเจ้าทรงให้อภัยเสมอ โดยกล่าวว่า “เราได้ปิดความคิดพลาดของท่านให้หันไปคูจเมฆหมอก...” (อสย. 44: 22)

โดยอาศัยการให้อภัย พระเจ้าทรงกระทำมากกว่าการเอาความผิดออกไป นั่นคือพระองค์ทรงประทานชีวิตใหม่และความสัมพันธ์ใหม่กับพระองค์ด้วย และองค์พระจิตเจ้าก็ทรงทำให้เราอ่อนน้อมขึ้นอีกครั้งทั้งวันและคืน

การต้อนรับและการมีส่วนร่วมในการให้อภัยของพระเจ้าเป็นทางที่พระคริสตเจ้าทรงเปิดขึ้น เราก้าวไปข้างหน้าบนถนนสายนี้แม้เราจะมีอารมณ์อ่อนแอเต็มไปด้วยบาดแผล พระคริสตเจ้ายังไม่ได้เปลี่ยนเราให้เป็นคนที่บรรลุถึงเป้าหมายสุดท้ายแล้ว

เราเป็นคนจนแห่งพระวรสาร และการเป็นคริสตชนไม่ได้หมายถึง ความว่าเราดีกว่าคนอื่น สิ่งที่เราเป็นคือเราเป็นของพระคริสต์และเราต้องการเป็นของพระองค์ทั้งครบอย่างไม่เปลี่ยนแปลง²¹

และเราสามารถค้นพบสิ่งเหล่านี้ได้ : การให้อภัยทำให้เกิดหรือช่วยให้ความชื่นชมยินดีแผ่กว้างขึ้น จงรู้ไว้เถิดว่าคนที่ได้รับการอภัยนั้นเขาจะเกิดความปีติยินดีเพราะได้รับการปลดปล่อย และนี่คือสันติสุขจากส่วนลึกสุดที่พระคริสต์ประสงค์จะประทานให้กับพวกเรา สันติสุขนี้จะนำเราให้ก้าวไปได้ไกล เพราะมันจะเปล่งรัศมีไปยังผู้อื่นและไปยังโลกของเรา²²

f. Alois

21 ไม่ใช่แต่เพียงคริสตชนที่เป็นคนของพระเยซูคริสตเจ้า เพราะไม่ต้องสงสัยเลยว่า มนุษย์ทุกคนก็เป็นคนของพระองค์ด้วย แต่จะเป็นเช่นนี้ก็ในทำนองที่ว่าผลงานที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงกระทำในโลกนี้มีความหมายแห่งการกระทำของพวกเขา การต่อสู้ที่พระเยซูคริสตเจ้ากระทำในความมืดต่อต้านกับความมืดก็เป็นสาเหตุที่พวกเขาอบตนเองด้วย” (คาร์ล บาร์ธ 1886-1968)

22 เซราฟิมแห่งซารอฟ ฤทัยชาวรัสเซียในศตวรรษที่ 9 (1759-1833) บันทึกไว้ว่า “จงทำให้เกิดสันติภายใน แล้วนับพันๆคนรอบตัวท่านจะได้รับความรอด”